

ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ ΜΑΡΙΑ ΔΑΔΙΑΣΗΝ

(Συνέχεια. Ὁρα πολλὰ ἄλλα. ΚΘ')

ΒΑΛ. Ὁχι ὅμως ἐν Αὐδυνῷ Εἰς
νε ἀξύντιμος νέος, στενότερος φίλος τοῦ
Βύρωνος τοῦ Οὐάλερ Σκῆτ· καὶ τοῦ
Θωμά Μούρα—Βλέπετε ὅτι εἶνε λαμπ-
πρα ἐταίρα.

ΙΣ. Ἐταίρια ἐμπόρων εἶνε ἄρτ καὶ μαγισ-
σά.

ΒΑΛ. Ποιῶν.

ΙΣ. Δὲν θά εἴη ἀσφαλισμὸς! καὶ ἄρτ ο

ΒΑΛ. Εἶνε ἡδὴ ἀσφαλισμένη.

ΙΣ. Ἀπὸ ποῦν;

ΒΑΛ. Παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις.

ΙΣ. Θά ἀσφαλισθῶ κ' ἐγώ.

ΒΑΛ. Δὲν θά γίνετε δεκτός.—Εὐ-

νοεῖτε λοιπὸν ὅτι ὄφειλαν νὰ τῷ παρὰ-
σχῶ τὰς τιμὰς, ὡς ἦτο ἄξιος, καὶ ἰδοὺ
διὰ τὴν δὲν μὲ εἶδετε· ἀλλ' ἄρ· οὐ εἶνε ἔ-
ξω τῆς οἰκίας μετὰ τοῦ πατρὸς μου,
ἰδοὺ ἐγὼ ἀπεφάσισα νὰ διέλθω στιγμὰς
τινας μετὰ τῆς ἀδελφῆς τῆς παιδικῆς
ἡλικίας μου.

ΛΟΥΚΡ. Προσφιλὴς Βαλερία!

ΒΑΛ. Ὁ πατήρ μου ἐπανερχόμενος
εἰς τὴν οἰκίαν θά περάσει ἐντεῦθεν ἵνα
μὲ συμπαρηλάξῃ, αὐτῷ δ' ἐθ' ὄφελιθῇ
τῆς περιστάσεως ἵνα σὰς παρουσιάσῃ τὸν
ξενιζόμενόν μας.

ΛΟΥΚΡ. ὦ! εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ.

ΡΙΧ. Δὲν ἦτο θά καὶ πρὸς ἡμᾶς.

ΙΣ. Ἀναβάλλομεν λοιπὸν εἰς ἄλλην

ἡμέραν τοὺς λογαριασμούς.

ΒΑΛ. Ἐκαμνὲς λογαριασμούς;

ΛΟΥΚΡ. (συνάδιστα) Ναί!

ΒΑΛ. Ἀλλὰ τότε δὲν θέλω νὰ σ' ἐ-

νοχλῶ.

ΛΟΥΚΡ. Πᾶν σὺ μὲ καθιστᾷς ἐν-

δαίμονα!

ΙΣ. Ἐκατάλαβε· πρέπει νὰ ὑπάγω

εἰς τὰς ὑποθέσεις μου, καὶ ἄς πᾶν κατὰ

διαβόλου ὁ ποιῆται! (συνάει τὰ χαρτῖα, φέ-
ρει τὸν πλὴν του καὶ ἐργίμος ἀπέρχεται.)

ΜΑΡΓ. Θά ἀρῇσωμεν μὲν τὰς δύο

φίλας, ἀλήθεια;

ΡΙΧ. Ναί, ἄς ὑπάγωμεν· ἐλθε μαζί

μου διότι θέλω νὰ σοὶ τελειώσω τὴν ἐ-

μύθον!.. Δεσπονεῖς (οἶα) μὴ τῇ ὁμι-
λήσῃτε περὶ φιλολογίας; ὅτ' οὐδὲν

ΒΑΛ. Διὰ τῆς;

ΡΙΧ. (Διὰ τὴν οὕτω θέλω) Πηγαίνωμεν.

ΜΑΡΓ. (Δυσυχὴς Λουκρητία! θά α-
ναπνεύσῃ οὐδὲν.) (ἀπέχεται μετὰ τοῦ Ρίχου.)

ΛΟΥΚΡ. Τί σοὶ εἶπεν ὁ πατήρ μου;

ΒΑΛ. Νὰ μὴ σοὶ ὁμιλήσω περὶ φι-
λολογίας... μήπως ἐγείνῃς ἐχθρὰ τῶν
γράμματων;

ΛΟΥΚΡ. Ἐγώ;... κατὰ δύστυ-
χίαν, αὐτὸς τὰ μισαί... καὶ δὲν δύ-
νασαι νὰ πιστεύῃς πρὸς πᾶν καὶ ἡ
καρδία μου... καὶ ὅμως τὸν συγχω-
ρῶ τὸν πατέρα μου, πιστεῖται ὅτι ἡ σπουδὴ
ἐφένευσεν τὴν δύστυχῇ θυγατέρα του...

ΒΑΛ. Καὶ ἴσως εἶνε ἀληθές.

ΛΟΥΚΡ. Καὶ σὺ τὸ πιστεύεις;...

ΒΑΛ. Ὁχι μόνον ἐγὼ ἀλλὰ καὶ ὁ
πατήρ μου κατ' αὐτὸν, ὑπάρχονσι μετὰ
λοφύται πολλὴ ταχέως ἀναπτυσσόμενοι
καρποὶ ἄωροι, ἀστέρεις πρῶτον μὲν νὰ
ἐκλείψουσιν ἐντὸς πελάγους φανταί...
ἀλλὰ σὺ, Λουκρητία μου, σκληροπαθεῖς!
μήπως σὲ ἀνίσχυε ἡ ὁμιλία μου;

ΛΟΥΚΡ. ὦ! ἀπεναντίας. Σὺ ἦλθες
πρὸς ἐμέ ὡς πατήρ ἄγγελος, διότι μὲ
ἀρῇσωσας ἐκ φυγῆς καὶ παρηγοῶντας
ἀντροφαίρας ἵνα ἀναπνεύσω τὰς χλιαρὰς
τῆς ἀνοίξεως αἰσάς... ὦ! ἐλθε, φίλη
μου, ἄς ὁμιλήσωμεν περὶ τῆς παιδικῆς
ἡμῶν ἡλικίας, ἢ μᾶλλον ἄς ἐκτυλίξωμεν
τὰς πτυχὰς τῶν νεκρῶν μας καρδιῶν—
ἄς ἐμπιστευθῶμεν ἡ μίᾳ πρὸς τὴν ἄλλην
τὰ μυστικά μας—ἔχεις σὺ;

ΒΑΛ. Ἰσως ἔχω ἐν, ἀλλὰ πρῶτον ἀ-
ποκαλύψον μοι τὸ ἰδικόν σου.

ΛΟΥΚΡ. Τὸ ἰδικόν μου εἶνε μια
ἀριζοβία.

ΒΑΛ. Ἀριζοβία;

ΛΟΥΚΡ. Ναί· ἐνίοτε νομίζω ὅτι εἶ-
μαι ὅλως διαφορετικὸς τῶν λοιπῶν νεανίδων,
ὅτι αἰσθάνομαι ὅτι αἱ ἄλλαι δὲν αἰσθάν-
ονται, καὶ τοῦτο μοι ἐμπνέει φόβον! ἀ-
κουσὺν με καὶ εἰπέ μοι ἂν καὶ σὺ σὴς

πτεσαι καὶ αἰσθάνεσαι, ὡς ἐγώ. Πιστεύω, καὶ τοῦτο τὸ γνωρίζεις, ὅτι δὲν ἔσχον παιδικὴν ἡλικίαν, οὕτω πανταεὶς ἦδη δὲν ἠδυνάμην νὰ συμμερισθῶ τὰς διασπείσεις καὶ τὰ παγνύδια, ἅτινα τρωαίτην πρὸς σὲ προὔξενον· εὐχαρίστησιν ἀπ' ἐναντίας αἱ ἀναφυγαὶ αἱ φαιδραὶ συντροφίαι μοι ἔφερον ὀφθαλμῶν, καὶ μὴν ἠπεσομένην ἢ εἰς τὸ βάθος τοῦ περιβάλλοντος, ἢ ἐντὸς τοῦ θαυμασίου μου, ἐκαὶ δὲ γλυκεῖα ἀκατάληπτος μὲ καταλαμβάνει μελαγχολία.

ΒΑΑ. Ἐνθυμούμαι ὅτι πολλάκις σὲ εἶδον μὲ θαυμάσιους ὀφθαλμούς.

ΛΟΥΚΡ. Καὶ θὰ ἐνθυμίσαι πρὸς τούτοις ὅτι μὲ ἡρώτας ποῖον τὸ αἶτιον, καὶ ποτὲ δὲν ἠδυνήθην νὰ σοὶ τὸ εἶπω. — Σχεδὸν ἀδύνατον θὰ σοὶ φανῇ, καὶ ὅμως δεκαεπταεὶς ἦδη δὲν ἐνθυμούμαι νὰ ἐμειδιάσω ἀπαξ. Ἡ διάνοια τῶν ἄλλων νεανίδων, ὡς καὶ ἡ ἰδική σου, ἔχει στιγμὰς ἀναπαύσεως ἢ τοῦλάχιστον ἡρεμίας· ἡ ἰδική μου ποτέ. Ὑπὸ τσοῦτων σκέψανται ταρασσεται, ὥστε ἂν ἠδύνατο, χωρὶς νὰ μοὶ ἐπιφέρῃσι τὸν θάνατον, νὰ μοὶ ἀνοίξῃσι τὸ μέτωπον, νομίζω ὅτι πολλὴν θὰ ἤσθανόμην ἀνακούφισιν· συχνάκις δὲ αἱ ὁλως διάφοροι αὗται σκέψεις συμπυκνούνται ἐν μιᾷ μόνῃ ιδέᾳ ἥτις μὲ πλήττει ἐδῶ... καὶ δὲν ἠξεύρω τί θέλει νὰ μοὶ εἴπῃ· τότε αὕτω συγκινητρούμαι, ὥστε οἱ ὀφθαλμοί μου δὲν βλέπουσιν ἢ ἀπέραντον ἔκτασιν... καὶ μακρὰν, μακρὰν ἀκούῃ ἀρμονίαν οὐρανίαν ὁργάνων. Αἱ ἀσυνήθεις αὗται μεταρσιώσεις, τὰ μυστηριώδη ταῦτα ὁράματα, τσοῦτον εὐαισθητοὺς καθιστᾷσι τὰς ἰνάς μου, ὥστε ἡ ἐλαφροτέρα ἐντύπωσις προσβάλλει ταύτας, καὶ ὅλα φρίττῃσι τὰ μέλη μου.... ὦ! ἂν τότε δὲν ἠδυνάμην νὰ κλαύσω θὰ ἀπέβνησκον· ἀλλὰ τὰ δάκρυα μὲ ἐπαναφέρουσιν ἐν τῇ ζωῇ. Ἀκουσὸν ὑπάρχουσιν ἀντικείμενα ὅλως ἀδιάφορα

πρὸς τὰς ἄλλας κίνας, τὰ ὁποῖα ὅμως μέγα μέρος τῆς ζωῆς μου ἀποτελοῦσι· δύο ἀνδρὰ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φέροντα στελέχους καὶ τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου κλίνοντα, ὡς ἵνα περὶ ἔρωτος συνδιαλέχωνται ἢ πτήσις χελιδόνος, ὁ ἥχος ἐρημικοῦ κώδωνος ἀγγέλλοντος τὸ ψυχόρραγμα τῆς ἡμέρας... ἡ δύσις... ὦ! ἡ δύσις τοῦ ἡλίου εἶνε θεῶν δὲ ἐμὲ μυστήριον! Καθημένη ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τῆς γενεθλίου μου ἡμένης, ἀπορροφῶ, ὡς εἶπῃ, τὰς τελευταίας τοῦ ἀκτῆνας, καὶ ὅταν βλέπω ὑποτρέμων ἐπὶ τοῦ ὄρους τὸ τελευταῖον τοῦ ἀγωνιόντος φῶτος τοῦ κράσπεδον, μελαγχολοῦσα ἐπανέρχομαι εἰς τὸ θαυμάσιόν μου... ἀλλ' ὅταν τὴν προίαν τῆς ἐπιούσης, καθημένη ἐπὶ τῆς κλῆνης μου, χροσκόμουν βλέπω αὐτὴν ἐξερχόμενον τῶν στύδωντων ὑδάτων, τότε τῷ πέμπτῳ ἀσπασμῷ καὶ κλίνῳ γόνυ ἱκετίδος πρὸς τοῦ Ὑψίστου!

ΒΑΑ. Σὺ αἰσθάνεσαι τὴν ἐπέλευσιν τῆς ποιήσεως, ἴσως δὲ καὶ τῆς μεγάλουφας.

ΛΟΥΚΡ. Ἐγώ, τῆς μεγάλουφας;... (ἐκθούς)

ΒΑΑ. Ἀπ' ἐναντίας δ' ἐγὼ αἰσθάνομαι ἔκστασιν ἴσως γλυκυτέραν τῆς ἰδικῆς σου ἀτενίζουσα τοὺς ὀφθαλμούς... τοῦ ἔραστού μου.

ΛΟΥΚΡ. Ἀγαπᾷς...

ΒΑΑ. Ἰδοὺ τὸ μυστικόν μου. Ἐν ὄσφορῳ, ἐνῷ ἐσπούδαζον ἐν τῇ παρθενωγυνείᾳ, συχνάκις ἐπεσκέπτ' ἔμην τὴν θεῖαν μου, ἥτις ὡς γνωρίζεις, συνεξεύχθη πλοῦσίν τινα ἄγγελλον· ἐκεῖ συνήτησα νέον τινα, πρὸς ὃν ἠσθάνθην εὐθὺς πλέον ἢ συμπάθειαν, ἔρωτα, ἔρωτα διακλαστέατον· ἐφαίνετο ὅτι ἀνταπεκρίνετο εἰς τὸ αἰσθημαί μου τοῦτο... ἐφαίνετο... καίτοι μετὰ πολλῆς ἀνασχοπῆς ἐφέρετο πρὸς ἐμέ!... πλην ἡμέραν τινα, καὶ ὑπῆρξε στιγμή ἀλγενοτάτη, μοὶ ἐξήγησέ τὴν ἀφορμὴν τῆς πρὸς ἐμέ συμπεριφορᾶς τὴν δὲν ἦτο ἐλευθερός.

ΛΟΥΚΡ. ὦ! Θεέ μου... καὶ τότε;
 ΒΑΛ. Τότε προσεπάθησα νὰ τὸν πλη-
 σμῶμαι—ἐννοεῖς ὅμως ὅτι ἦτο πολὺ
 ἀργά ὅπως ὑπερσχύσῃ τὸ λογικόν...
 ὁ δὲ πτωχὸς ἐκεῖνος ἔρως μου με πα-
 ρηκολούθησεν ἐν Πλάτσούργῳ. ποτὶ καὶ
 ΛΟΥΚΡ. Καὶ δὲν ἔμαθες τι πλέον
 περὶ αὐτοῦ;
 ΒΑΛ. Ὅχι, ἀλλ' ἡμέραν τινὰ ἔμα-
 ρον κατὰ καλλιτέραν (χαίρουσα).
 ΛΟΥΚΡ. Τί;
 ΒΑΛ. (Θέλει νὰ ῥηκίῃ πάλιν ἀναγκάστει)
 Δὲν σοὶ λέγω ἀλλοτρίᾳ ἐπὶ τοῦ παρόντος... ἔ-
 να ἐκπλήξεις τὴν ὁποίαν σοὶπρατοίμα-
 σα... Καὶ σὺ, φίλη μου, δὲν ἔχεις νὰ
 μοὶ ἐμπιστευθῇς τοιαῦτά τι μυστικόν;
 δὲν ἀρκαῶς σὺ;
 ΛΟΥΚΡ. Ὅχι!... καὶ ὅμως...
 ἀλλὰ θὰ γελᾷσαι, φίλη μου...
 ΒΑΛ. Διὰ τί;
 ΛΟΥΚΡ. Διὰ τὴν ὁ ἔρως μου καὶ τὴν ὁ-
 νομά ἔχει οὕτω μορφήν ἢ τὴν μορφήν
 ἐκείνην, μόνον τὴν ὁποίαν τῷ ἔδωκεν ἡ
 φαντασία μου.
 ΒΑΛ. Ἐξηγήσῃτι.
 ΛΟΥΚΡ. Κα! τοῦτο εἶνε ἄλλη τρέ-
 λα... καὶ ὅμως οὕτως ἔχει! Ἀπὸ τῶν
 παιδικῶν μου χρόνων συνέλαβον κατὰ
 διάνοιαν ἰδανικὰν τινὰ τύπον, ἄγγελον
 καλλονῆς τοῦτον αἰσθάνομαι περὶ ἐμέ,
 τὸν ἀκούω καὶ τῷ ὀμιλῶ...
 ΒΑΛ. Ἀλλὰ τοῦτο...
 ΛΟΥΚΡ. Εἰπέ μοι συγκεντρῶντες
 τὴν διάνοιαν ἐπὶ τινος ἰδέας καὶ ἀνεύ-
 ζοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τινος ἀντικει-
 μένου δὲν βλέπομεν ἐνίοτε τὸ ἀντικεί-
 μενον τοῦτο λαμβάνον τὴν μορφήν
 ἰδέας;... ὑπάρχει λοιπὸν ἐν τῷ αὐρανῷ
 ἀστήρ, ὁ ὠραιότερος πάντων, ὁ ἀστήρ
 τῆς Ἀφροδίτης, ἐν αὐτῷ δὲ ἔβησα τὸν
 σρόνον τοῦ μυστικοῦ ἀγγέλου μου...
 Τὸν θεωρῶ πάντοτε... ἀνεγνώστα πρὸς
 ταῦτοις καὶ στίχους, ὡς θὰς τινὰς, τίσιν ὡ-
 ραῖας, ἡδέας, νευρίδας, καὶ ἐπίστευσα

ὅτι ἐν τῷ ποιητῇ ἐκείνῳ ἀνεύρισκον τὸ
 ἰδανικόν μου ὅν, δύναμαι νὰ εἶπω σχεδὸν
 ὅτι ὠμίλησα πρὸς αὐτὸν, καὶ εἶμαι βε-
 βαία ὅτι θὰ τὸν διέκρινον μεταξὺ μυρ-
 ῶν, ὅν ποτε συνήκουν αὐτῷ.
 ΒΑΛ. Ἀλλὰ τοῦτο θὰ ἦτο κινδυνό-
 δες· πιθανὸν νὰ ἐκλεψῇ ὁ ἀστήρ σου.
 Νοῦς καὶ καρδία δὲν συναντῶνται παντο-
 τε· ἂν ἀναγνώστῃς τὸν Βύρωνα ποιητὴν
 δὲν γνωρίζεις τὸν Βύρωνα ἄνθρωπον.
 ΛΟΥΚΡ. Εἶνε λοιπὸν ἀληθές;... ὦ,
 ἐγὼ ἐπίστευσα ὅτι ἡ μεγαλοφυΐα, οὕσα
 βεβαίως θεῶς σπινθήρ, δὲν θὰ κατῴκει
 ἢ εἰς γενναίαν ψυχάν. Ἐπίστευσα ὅτι ὁ
 Θεὸς τῇ ἔδωκε τὴν ἰσχὺν νὰ θραύῃ τὴν
 ἀσφάλειαν νὰ ἐπανέλθῃ πρὸς τὴν οὐρα-
 νίαν πηγὴν αὐτῆς!
 ΒΑΛ. Καὶ τίς εἶνε ὁ ποιητὴς οὗτος
 Ἰστίς, κατὰ σέ, κατοικεῖ εἰς τὸν ἀστέρα
 τῆς Ἀφροδίτης;
 ΛΟΥΚΡ. Εἶνε ἀπλοῦν ὄνομα... τι
 σέ μέλλει νὰ τὸ μάθῃς;
 ΣΚΗΝΗ Ε΄.
 ΔΡ. ΕΒΕΡΕΩΝ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ
 καὶ οἱ ἄνω
 ΕΒΕΡ. Ἰδοὺ μας, θύγατερ... καλὴ
 ἡμέρα, Λουκρητία.
 ΒΑΛ. Ἰδοὺ ὁ ξένος μας.
 ΛΟΥΚΡ. (Ὑποκλίνουσα θεωρεῖ αὐτὸν καὶ μένει
 ἐπὶ ὀλίγον ἐν ἐκστάσει, εἶτα πρὸς ἀπαιτητὴν ἀπὸ τῆς
 παραχῆς ταύτης λέγει) Ἐπιτρέφατέ μοι νὰ
 καλέσω... (δεξιόθεν) Μητέρα μου.
 ΕΒΕΡ. (σιγῇ πρὸς τὸν Γεώργιον δεκνύων τὴν
 Λουκρητίαν) Σᾶς εἶπον τὴν ἀλήθειαν;
 ΓΕΩΡ. Ἐντελῶς.
 ΣΚΗΝΗ Σ΄.
 Κ. ος ΡΙΧΑΡΔΟΣ, ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ καὶ οἱ ἄνω.
 ΜΑΡΓ. Τί θέλεις, Λουκρητία;
 ΛΟΥΚΡ. (θεορουσημένη) Ἰδέτε.
 ΡΙΧ. (Ἰδοὺ ὁ ποιητὴς!)

EBER. Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σὰς παρουσιάσω ἐν τῶν ἐξοχαίρων ποιητῶν τοῦ Λουδίνου — τῶν κ. Γεώργιου Δορσεύ.

ΛΟΥΚΡ. (αἰφνης στραφεῖσα) Αὐτός (ἡδὺ ρεῖδιμα διαγίνεται ἐπὶ τῆς φυσιογνωσίας αὐτῆς, ὡς εὐρύτης οὐτὴν ὡς τὸν ἑφαντάσθη) (Τὸ γὰρ δα-νύμην !)

MARI. Εἶμεθα πολὺ εὐτυχεῖς ὑπερ-δεχόμενοι εἰς τὸν πτωχὸν μας οἶκον . . .

PIX. Δούλος Σας, κύριε. (ἑρως)

ΓΕΩΡΓ. Εὐχαριστῶ! (Καὶ ἐκείνη τίσαστε)

BAL. Τί ἔχεις, Λουκρητία ;

ΛΟΥΚΡ. Εἶμαι τεροῦσθμένη, ἀλήθεια ;

ΓΕΩΡ (ἰδὼν τὰ χαμῶ καίμενα βιβλία) Ἐδῶ σπουδάζουσιν, ἢ, καλλίον εἰπεῖν, ὁ-λίγην τιμῶσι τὰ βιβλία . . . τίνες εἶνε οἱ ἀτυχεῖς οὗτοι συγγραφεῖς !

ΛΟΥΚΡ. (Θεὸ μου !)

PIX. Ἀρετὴ, κύριε... (ὅποια συμπτωτικῶς)

ΓΕΩΡ (συναγαγὼν βιβλία τινά) Τί βλέπω! τὰ ἄσματά μου ; . . . καὶ τίς διεσκέδα-ζε σπαράττων με ;

ΛΟΥΚΡ. Ὁχι ἐγὼ ! (ἰδίᾳ)

MARI. (Ἄ ! τώρα ἐνθυμούμαι ;)

PIX. Ἐγώ, κύριε, συγχωρήσατέ με, πλὴν τοῦτο δὲν ἐπράξα ἔνεκα ἐλλείψεως σεβασμοῦ πρὸς ὑμᾶς· βλέπατε ὅτι καὶ ἄλλοι τὴν αὐτὴν μὲ σὰς ἔλαβον τύχην· εἰς τοῦτο δὲ προσέβην διότι ἐπίστευσα ὅ-τι ἄρκειον ν' ἀποτρέψω τὴν ἀμφίαν μου ἀπὸ τῆς μελέτης καὶ τῆς ἐνασχολήσεως.

ΓΕΩΡ. Ἐλπίζω ὅτι τὸ πικρότερον μα- τοῦτο δὲν εἶνε ἐν τῶν (καλλιτέρων) σας.

PIX. Μάθετε, κύριε, ὅτι ἐν Ἀμερικῇ ὁ οἰκοδεσπότης διατάσσει.

ΓΕΩΡ. Ἐνύμizon ἔτι εἰς σὰς ἠνωμένας Πολιτείας δὲν ὑπῆρχον δεσπότης.

EBER. Ὁ κ. Ριχάρδος εἶνε ἄξιος συγγνώμης ἢ ὑπερβολικῆ μελέτης ἵσως ἐπιταχύνει τὸν θάνατον προσκυλοῦς θυ- γατρὸς του.

ΓΕΩΡ. Λυπεῖμαι πολὺ.

PIX. Καὶ τοῦτο ἀνδρὸν ἦτο, μάθε-

τε, κύριε, ὅτι δὲν ἀγάπῃ τὰς ἐγγράμ- μους γυναῖκας.

ΓΕΩΡ. Πλὴν ἔχετε ἀδίκον, μὲ συγ- χωρεῖτε, ἀλλ' ἐάν ὄλοι οἱ Ἀμερικανοὶ ἐ- σκέπτοντο οὗτοι, ὁ ὑμέτερος Οὐάσιγκτον θὰ ἐσπείρειν ἐπὶ ἀγνόνου γῆς. — Ἐάν τὰ ρωσάκια καὶ τὰς πηγὰς ἐξηράνῃτε, πολὺ ταχέως θὰ ἴδῃτε αὐχμῶντας τοὺς ὑμε- τέρους ἀγρούς· διακείμεντες δὲ ἐν τῇ γυ- ναικὶ τὴν ἀμάθειαν δὲν ἀποξηραίνετε τὴν πηγὴν, ἀφ' ἧς ἀντλεῖται ἡ πρώτη δια- πλασίς τῆς καρδίας, ἥτις εἶνε ἡ βύσις ἐ- κείνης τῆς διανοίας ; οὐαὶ τοῖς λαοῖς, οἵτινες δὲν καλλιεργοῦσιν ἐγ- καίτως τὴν διάνοιαν τῶν θυγατέρων αὐτῶν ! οἱ λαοὶ οὗτοι αὐδέποτε θὰ κα- ταστῶσιν ἰσχυροὶ καὶ γενναῖοι ἀπ' ἐ- ναντίας δώσαντα εἰς ἔθνος τι σοφὰς γυ- ναῖκας, αἵτινες θὰ σὰς ἀποδώσῃ με- γάλους ἀνδρας.

ΛΟΥΚΡ. (διαρκούσης τῆς ὑμιλίας ταύτης μετὰ πολλῆς ἐμφάσεως προνευθεῖν, ἀπενῶς προσέδραπε τὸν Γεώργιον, αἰφνης δὲ κράζει) Ἄ ! ναι, τούντι ! . . .

PIX. (μεθ' ὁρμῆς) Λουκρητία ! (ἡ Λουκρη- τία κλίνει τὴν κεφαλὴν, ἡ δὲ Γεώργιος ἐκστατικῶς προσβλέπει αὐτήν.) εἰς οἰονομήσατε ἄλλο μέ- ρος, κύριε, λέγοντες ταῦτα θὰ ἐπιδρα- τεύετε καλῶς, ἀλλ' ἐδῶ κακῶς λέγετε καὶ κακῶς πράττετε.

ΓΕΩΡ. Καὶ διατί ; ἡ κῆρυ αὕτη εἶνε ἀξία νὰ τύχῃ ἐπιμελετημένης ἀνατρο- ρῆς, ἀρκεῖ νὰ ἴδῃ τις αὕτη κατὰ πρό- σωπον καὶ θὰ εἴπῃ ὅτι ἔχει μεγαλο- φυῖαν.

ΛΟΥΚΡ. Ἐγὼ, . . . (τὸ εἶπεν αὐτῇ !)

MARI. Δυστυχῆς θυγάτηρ . . .

ΓΕΩΡ. Δὲν ἔχετε ἐνταῦθα τὸ πικρό- θανατογόνον τοῦ ἀδελφ. Βιλάρς ;

PIX. Ὁ Βιλάρς . . . εἶρε φανατικῶς, μαρὶς . . .

ΛΟΥΚΡ. (μὴ δυναμένη πλέον νὰ κρατήσῃ ἐν τῇς εὐδυστασίᾳ ἀνταρξῇ) Ὁ Βιλάρς εἶνε ἅγιος, ἅγιος ὡς ὁ Οὐάσιγκτον !

PIX. Τί;...

ΛΟΥΚΡ. Ο μὲν ἀπηλευθέρωσεν ἡμᾶς διὰ τοῦ ξίφους, ὁ δὲ θελεῖ νὰ μᾶς κατὰστήσῃ μεγάλους διὰ τῆς γράφιδος.

ΓΕΩΡ. (Ἡ κήρη αὐτὴ εἶνε ἐξαισία!)

ΕΒΕΡ. (Μοὶ ἐμπνέει φθόνον.)

PIX. (σιγὰ πρὸς τὸν Γεωργίον) Κύριε Γεωργίε, ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ὁμιλήσω. Θὰ σᾶς συνοδεύσω παρὰ τῷ Κ.ω δάκτορι.

ΕΒΕΡ. Ἀναβαίνομεν ἐπάνω;

PIX. Ἐάν τὸ ἐπιτρέπητε, ἔρχομαι καὶ ἐγώ.

ΕΒΕΡ. Εὐχαρίστος. Ὑπάγωμεν, Βαλερία μου.

ΒΑΛ. Ἰδοὺ με. Χαῖρε, Λουκρητία, καὶ ἔχε θάρρος. (ἀπέρχεται μετὰ τοῦ πατρὸς).

ΓΕΩΡ. (προσέρχεται τῇ Λουκρητίᾳ, καὶ λαμβάνει αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς, ἣν ἀσπάζεται. Ἡ Λουκρητία τρέμει). Ὑγιαίνειτε... Κύριε, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας. (ἀπέρχεται ἐν συγκινήσει μετὰ τοῦ Ριχάρδου).

(Ἡ Λουκρητία, ἀπελθὼντος τοῦ Γεωργίου, κρύπτει τὸ πρόσωπον αὐτῆς εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς τῆς).

ΜΑΡ. Τί ἔχεις, πτωχή μου Λουκρητία;

ΛΟΥΚΡ. Ὑποφέρω, μητέρα μου.

ΜΑΡΓ. Σ' ἐννοῶ, κήρη μου· σὺ αἰσθάνεσαι μεγάλην κλίσιν πρὸς τὴν σπουδὴν, καὶ αἱ λέξεις ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἐτίμας ἤδη διὰ τὸ πνεῦμά του, σέ ἔκαμον νὰ πιστεύσῃς εἰς τὴν ὑπαρξίν τῆς μεγαλοφυΐας, τὴν ὁποῖαν σὺ ἡ ἰδίᾳ ἴσως θέν ἐγνώριζες ὅτι ἔχεις καὶ ἡμελεῖς... ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ, κήρη μου;... ἔάν ἐξῇ ὁ πατήρ σου... ἐγὼ εἶμαι πτωχή, καὶ ὁ ἀδελφός μου φέρεται δεσποτικῶς... θέν δύναμαι νὰ ἀντιστῶ εἰς τὴν θέλησίν του, καὶ ὑποφέρω ὅσον καὶ σὺ.

ΛΟΥΚΡ. Πτωχή μου μητέρα!

ΜΑΡΓ. Προσπάθησον λοιπὸν νὰ βιάσῃς τὸν ἑαυτὸν σου... καὶ μὴ ἐξάπτῃς... τὸν θεόν σου... ἂν θέν δύνασαι νὰ παύσῃς τοῦ νὰ σπουδάζῃς, σπουδάξῃς...

χωρὶς ὁμῶς νὰ τὸ γνωρίζῃ, διὰ νὰ μὴ ταράξωμεν τὴν οἰκογενειακὴν εἰρήνην... κάμῃ τὴν θύσαν ταύτην δι' ἐμέ... μοὶ τὸ ὑπόσχεται, Λουκρητία μου;...

ΛΟΥΚΡ. Ναι!...

ΜΑΡΓ. Καλὴ μου κήρη! πῶς ἐξέρει πάλιν, ἴσως καμμίαν ἡμέραν... ἔχε ὑπομονήν... χαῖρε (τὴν φιλεῖ καὶ ἀπέρχεται.)

ΛΟΥΚΡ. Ἐκεῖνον μόνον εἶδον... τὸν γράφαντα τοὺς ἐξαισίους στίχους τοὺς ἀποκαλύψαντάς μοι κόσμον ποιήσεως καὶ ἔρωτος. Ὅπως γλυκύτες καὶ δυναμὲς σκέψεις ἐπλανάτο ἐπὶ τῶν ἀστραπηδίων ὀφθαλμῶν του! πῶς ἐπὶ τοῦ μελαγχολικοῦ ἐκείνου προσώπου ἐνεψυχούντο αἱ θεαὶ τῶν ἔργων του ἐννοιαὶ! ἐπὶ τοῦ μετώπου του, ὡς ἐκ διαφανεστάτου κρυστάλλου, διέδλεπον τὴν ὁραίαν του ψυχὴν!... ἂ! τὸ ὄνειρον τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας ἡλήθευτε... τῶρα θέν σ' ἀτενίσω πλέον τὸν ἀστέρα διότι οὗτος καταβάς ἐκείθεν ἦλθε πρὸς συνάντησίν μου... Ναι, ὑπάρχει ἀκόμη ἐδῶ ἐπὶ τῆς χειρὸς μου ὁ τύπος τῶν χεῖλέων του... ἀλλὰ τί εἶπον; τί ἐπραξα ἐνώπιόν του... ἀγροῶ... αἱ μοὶ! νὰ μὴ συνηγνώμην πλέον μετ' αὐτοῦ... ὦ! ὅχι, ἐπίστρεψον, ἐπίστρεψον ἐκεῖ ἐπάνω... καὶ ἐγὼ θὰ ἔλθω, νὰ σοὶ ὁμιλήσω ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτὸς, διὰ τῶν ἡδυάτων τῆς αἰολίας μου ἄρκας ἀρμονιῶν... ἀλλὰ νὰ σέ ἴδω ἐδῶ πλησίον μου...

ΣΚΗΝΗ 2'

ΓΕΩΡΓΙΟΣ καὶ ἡ ἄνω

ΓΕΩΡ. Συγχαρήσατέ μοι ἔάν τόσο ταχέως ἐπαυήθω, πλην... τί ἔχετε, Λουκρητία;

ΛΟΥΚΡ. Τίποτε... μὴ φοβήσθε, κύριε... ἐνόμιζον ὅτι ἡμῶν μόνη καὶ... τὰ νεῦρά μου τόσο ἐν κλίῳ ὑφίστανται τι-

νας ἐντυπώσεις . . . ἐνίστε· πρέμω καὶ
κλαῖω ἀγρυπῶσα τὸ αἶπιον . . .

ΓΕΩΡ. Κατὰ προτροπὴν τοῦ θεοῦ
σα; ἤλθον μοι εἰπε παραδόξα πράγματα,
ἔχει φίλους τινάς . . .

ΛΟΥΚΡ. Τὸ γνωρίζω!

ΓΕΩΡ. Πιστεύω ὅτι αἱ λόγαι μου δύ-
νανται νὰ ἔχρσι μεγαλύτερον ἐπιρροὴν
ἐπὶ τῆς ψυχῆς σας, μὲ παρεκάλεισε νὰ
Σὺς ἀποτρέψω τῆς ἀπουθίης, γνωστοποιῶν
πρὸς σᾶς τοὺς ἀπειλοῦντας κινδύνους· ἐ-
πειδὴ δὲ οἱ φίλοι τοῦ θεοῦ σας ἐπι-
κυροῦνται παρὰ προσώπων εἰδήμονος . .

ΛΟΥΚΡ. Τοῦ ἱατροῦ;

ΓΕΩΡ. Ἀγνοῶ . . . Ἰδοὺ λοιπὸν ἐκ-
πληρῶ τὴν ἀνατεθείσάν μοι ἐντολήν.

ΛΟΥΚΡ. Μοὶ ἀραιρεῖται, κύριε, ὅτι
μοὶ ἐδόξατε . . .

ΓΕΩΡ. Δὲν ἔπρεπε ποτε νὰ λάβω τὸ
θάρος τοῦτο, διότι, ἀποτρέπων ὑμᾶς τῆς
ἀναγνώσεως, στερῶ τοὺς στίχους μου πο-
λυτίμου θάχους!

ΛΟΥΚΡ. ὦ! ἂν ἠδυνάμην νὰ σᾶς
ἐκγράσω ὅσα ἰσχυρίζομαι ἐν ἐμοὶ αἰσθή-
ματα! . . .

ΓΕΩΡ. Τὸ πιστεῖω, διότι τὸ ἄλγος
μῆνυ ἐτάνυσε τὰς χορδὰς τῆς λύρας
μου.

ΛΟΥΚΡ. Ὑμᾶς, κύριε, ἀπὸ τοῦδε
δυστυχῆς!

ΓΕΩΡ. Ἀκούσατε καὶ κρίνατε. Εἰ-
κόσας ἐστὶς μάλιστα, ἐπαίμων εἰς τὰς παρορ-
μήσεις τοῦ πατρὸς μου, ἐνυμφεύθην
πλουσίαν κληρονόμον, χωρὶς σχεδὸν νὰ
γνωρίζω αὐτήν· ἦτο καρδιά ἐκ βορβόρου
κεκαλυμμένη διὰ χρυσῶν περικαλίστου
ἦτο δαίμων μορφήν φέρων σεραφείν, γυ-
νὴ πλάσθεισα διὰ τὰ ἀσκήματα μαγί-
κων αἰθουσῶν καὶ ὄχι διὰ τὴν ρεμβώδη
οἶκον μελαγχολικῶς ποιητοῦ ἐν τῇ ἀ-
πήγγελλον τοὺς στίχους μου ὡς πρὸς αὐ-
τήν μου τὴν μοῦσαν, αὕτη εἰμένα πρὸ
τοῦ κατ' ὅπουθεν θεοῦ τὴν κήρυξίν
της, ἐκάστοτε δὲ με διέκοπτε, ὅτι θοῖς

ἢ τινα τις ἐφαίνετο διαστρέφουσα τὴν
τεκτονικὴν τοῦ διαδήματός της!

ΛΟΥΚΡ. Εἰσθε νυμφευμένοι;

ΓΕΩΡ. Ἥμην! . . . ἡ σύζυγός μου
προσδληθεῖσα ὑπὸ τῆς εὐλογίας καὶ φρι-
κωδῶς παραμορρωθεῖσα ἀπέθανεν ὑπὸ τῆς
λίπης· αὕτη συμβαίνει πρὸς πᾶσαν γυ-
ναῖκα οὐδὲν ἄλλο πιαστέρημα ἔχουσαν ἢ
τὴν καλλονήν! ὅταν αὕτη σβύνηται ἢ
ὑπὸ τῆς πτέρυγος τοῦ χρόνου πληγθεῖσα,
μακραίνονται, ὁ θάνατος εἶνε ἡ μὴνὴ διὰ
τὰς τοιαύτας γυναῖκας καταφυγή! Δι-
ακοῦσης ὁμοῦς τῆς ζωῆς αὐτῆς καὶ δὲν
ὑπέστην; ὁποίας λύπας, ὁποίας βασά-
νους ὑπέμεινα! . . . δὲν ἦτο ἡ γυνὴ ὑπὲρ
ἧς βωμὸν ὕψωσα ἐν τῇ παιδικῇ μου
καρδίᾳ . . . εἶδον ἄλλας, τινὲς τούτων
μὲ ἠγάπησαν—οὐδεμία μὲ ἐνέησε. Διὰ
λευκοῦ κεκαλυμμένην πέπλον καὶ θαρρε-
στερῇ ὠναιρεύθην τὴν κήρυξίν τῆς δια-
νοίας μου· ναι, ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῆς ἐ-
φαντάσθην θλίβουσάν τὴν λύραν, ὡς ἡ
μοῦσα τῶν Ἑλλήνων, ἡ συζύγιδά τῶν
Ρωμαίων, αὕτη δὲ ἦτο ἡ γυνὴ δι' ἧς θ' ἀ-
πῆλκον τῶν ἠδυνήτων τῆς δικαιοσύνης, ἥ-
τις θὰ ἦτο ἡ σύμβουλός μου, ἡ ἐμπνεού-
σά με . . . καὶ ἡμέραν τινα ἐπίστευσα
ὅτι εὖρον αὐτήν . . . ἀλλὰ σήμερον μέλλω
ν' ἀπολέσω τὰ ἔγγραφα της, διότι ἐπὶ τῆς
αὐτῆς ὁδοῦ εἶδον μίαν ἄλλην, δυναμένην
ἰσχυρὰ πραγματοποιῆσαι τὰ ὅνειρά μου . .
ἢ δὲ θεοπιστία αὕτη κήρυξ . . .
(Ἡ Λουκρητία μένει ἐν ἱστορίᾳ ὡσεὶ ἀεπομένη ἔτι
ὁ Γεώργιος περὶ αὐτῆς λέγει.)

ΣΚΗΝΗ II.

ΙΣΑΑΚ καὶ οἱ ἄνθρωποι

ΙΣ. (Εἰσελθὼν μετ' ἐμφάνει.) Τέσσαρα
βασιλεῖα τοῦ νομοῦ Λουκρητία! (ἰδὼν τὴν
Γεώργιον.) Δουλὴς σας, Κύριε.

ΓΕΩΡ. Τίς εἶνε οὗτος;

ΙΣ. Πᾶς ἐνομαζέται ὁ κ' ἰσχυρῶς;

ΓΕΩΡ. Γεώργιος Δαρσέ.

ΙΣ. Ἐμπόρος;

ΓΕΩΡ. Πονητής.

ΙΣ. (Τὶ διάβολο, ὅλοι πονηταὶ εἰν' ἐδῶ!)

Ἦ εὔγε... μοῦ κἀνυτεῖς ἕνα... ἕνα ἐπικη-
θεῖον διὰ τὸν γάμον μου;

ΓΕΩΡ. Ἄλλ' οἱ ἐπικηθεῖαι εἶναι διὰ
τοὺς νεκροὺς.

ΙΣ. Καλὰ... κἀνυτε λοιπὸν κατὶ ἀνα-
κατώσατέ τα σὰς ὅπως ἔξυρετε.

ΓΕΩΡ. Καὶ ποία εἶνε ἡ νύμφη;

ΙΣ. Παρούσα, δεχομένη καὶ ὑπο-
γράφουσα.

ΓΕΩΡ. Νύμφη!

ΛΟΥΚΡ. Ἄλλ' ἐγὼ δέν... (ὁποία στυγία!)

ΙΣ. Καλὴ δουλειά, ἀλήθεια; εἰς τό...
εἰς τὸν... πῶς τὸ λέγου; Ὅα μὲ ὑπο-
χρεώσετε ν' ἀναφέρετε τὸ πρακτορι-
στὴν μου. θὰ σὰς δώσω καταλόγον τῶν
ἐμπορευμάτων.

ΓΕΩΡΓ. Ὑπῆρξε λοιπὸν στυγμιαία
ἐμπόριστις... ὄνειρον καὶ τοῦτο... ἄς φύγο
(ἰπέρχεται ταχέως).

(Ἡ Λουκρητία περίλυπος μένει ἐν ἐκστάσει).

ΙΣ. (πλησιάζων πρὸς αὐτήν.) Ἐκαμα λαμ-
πραῖς δουλειαῖς, ἔξυρετε... εἶμαι γεμά-
τος ἀπὸ δαίγματα, ἀπὸ φιάλας... πα-
ρατηρήσατε.. λαδο, σαποῦνι, πιπέρι, καλὲς
δὲν μ' ἀκούτε... εἰ! (ἰστέον αὐτήν).

ΛΟΥΚΡ. Ἄ! ... δὲν εἰν' ἐκεῖνος!

ΙΣ. Δὲν εἶμαι ἐκεῖνος; Βέβαια εἶμαι
ἐγώ! ἐξηγηθῆτε ὁλόγρον.

ΛΟΥΚΡ. Ἀρετέ με... ἀρετέ τὸν ἀπὸ
τοὺς ὀφθαλμοῦς μου καλῶντονα τὴν
γῆν πῶπλον... ἂ! ἤμην παρὰ τὰς πύ-
λας τοῦ παραδείσου, καὶ σὰς μ' ἐκη-
μύστατε εἰς τὸν ἄδην! (φεύγει)

ΙΣ. Τὸν ἄδην! ... ἐκπάλαια, ἐκεῖνος
ἦτο ἄγγελος καὶ ἐγὼ διάβολος... πολὺν
ἄγχημος σύγκρισις διὲ ἕνα μέλλ-
ωμρον! (τῷ πίπτει ἡ περιέχουσα τὸ ἔλαιον
φιάλις) ἄοι, ἄοι! κομμάτια ἔγινε ἡ νύ-
μφη μὲ τὸ λαδο! τὸ λαδο φέρει δυστυ-
χίαν... ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐκεῖνος; ... λοιπὸν
δὲν μὲ θέλει; πολὺ καλὰ, ἐγὼ δὲν παύω

γυναικα... καὶ τότε τὸ λαδο φέρει ἐντυ-
χίαν. (φεύγει)

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Α' ΠΡΑΞΕΩΣ

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Τὸ θέατρον ὡς ἐν τῇ πρώτῃ πράξει).

ΣΚΗΝΗ Α'

ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ, εἰς α ΒΑΛΕΡΙΑ

ΛΟΥΚΡ. (ἔξέρχεται μετὰ προσηχῆς ἐκ τοῦ
δωματίου της τῆς θύρας τοῦ ὅπου κλειδώνει)
Πρέπει νὰ κλείω πάντοτε τὸ δωμάτιόν
μου καὶ νὰ φέρω μαζὴ μου τὸ κλειδίον,

(θέτουσα τούτο εἰς τὸ θυλίκιον της) ὡς πράττει
ὁ φιλόρμος φυλάττων τὴν θησαυροῦ
του... καὶ ὁ θησαυρὸς μου, ὁ κ' σμος
μου ὅλος εἶνε ἐκεῖ... ἀλλοίμονον, εἰάν
τις εἰτήροχετο! ὁ βομὴς μου θὰ ἐβεβη-
λούτο! θὰ μ' ἐχλεύαζον. Ἡ χλεύη!...

Ἰδοὺ ἔτι περισσότερον τοῦ θανάτου μοὶ
ἐμπνέει φόβον! (κίθεται παύσις). Ἐκεῖνος
δὲν ἔρχεται πλέον ὁ Γεώργιος... πῶσον
γλυκὺ εἶνε προσφερόμενον τὸ θυσιμα τοῦ-

το! τὸ ἄγιον θυσιμα τοῦ Ὀδασπικτῆρος...
δὲν ἔρχεται διότι ἔμαθεν ὅτι μέλλω νὰ
νυμφευθῶ ἄλλον, ἢ δι' αὐτὴν... ἔπειθ' ἐμοῦ
νὰ ἐξεγερθῶ, πλὴν τώρα ἤθελον νὰ ὤνει-

ρευμένη ἀκούμην. Ἄν δὲν συνήντων αὐ-
τὸν, ἴσως θὰ ἐλάμβανον σ' ἑξῆς τὴν Ἰ-
σαακ ἵνα ὑπακούσω εἰς τοὺς συγγενεῖς
μου, δὲν θὰ ἦμην ἄλλο τι ἢ ἀπλή οἰκο-
δόσποινα... ἀλλὰ τώρα... ὁ Γεώργιος

ἔπαθε... ζητεῖ γυναῖκα ἐννοούσαν αὐ-
τὸν, μέλλουσαν νὰ καταστῇ ἡ μὴδία
του, καὶ ἐδῶ ὑπάρχει φωνὴ τις ψιθυ-
ρίζουσα μοι πάντοτε, σὺ θὰ εἶσαι ἐκεῖνη..

ἐγώ; (ἀλλίστουσα τόνον φωνῆς καὶ μεταβαίνουσα
ἀπὸ τῆς ἐπιδοῆς εἰς τὴν ἐπιγνώσιν τῆς ἀπίστευτῆς)
ἀλλ' ἀφοῦ δὲν ἦλθε πλέον... ὄχι, δὲν
ὠμίλει περὶ ἐμοῦ, δὲν μὲ ἀγαπᾷ... εἰ-
νε ἄδυνατον!

ΒΑΛ. Λουκρητία...

ΛΟΥΚΡ. Καλ' ἡμέρα, Βαλερία. ὦ! χαίρω πολὺ βλέπουσά σε... ἀπὸ τίνος αἱ ἐπισκέψεις σου εἶναι πολὺ σπάνιαι...

ΒΑΛ. Ἐχεις δ' ἄκουσεν... ἔγινεα ὀλίγον ἐγγιστής... καὶ ἦλθον σήμερον πρὸς σέ, διότι ἔχω ἀνάγκην παρηγορίας ἐν τῇ φύλῃ.

ΛΟΥΚΡ. Ὅποιον εὐτόχημα!... ὀμίλει, ὀμίλει εὐδὲς... (τὴν βλέπει ἀνὰ πάσαν στιγμὴν).

ΒΑΛ. Μέρος μόνου τοῦ μυστικοῦ μου σοὶ ἐνεστίγισεν, δὲν εἶνε ἀληθές;

ΛΟΥΚΡ. Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ ἀπροσδόκητον, τὸ ὅποιον μοὶ ὑπεσχέθηκες...

ΒΑΛ. Ὅχι, ἀληθῶς ἠλπίζον. ἀλλὰ μέχρι τοῦδε ἡπάτῳμην σχεδόν.

ΛΟΥΚΡ. Λοιπὸν ὀμίλει μοι περὶ τοῦ ἐρωτὸς σου... θὰ σέ ἀκροασθῶ μετὰ πλείστης εὐχαριστήσεως.

ΒΑΛ. Μάθε λοιπὸν ὅτι ὁ νέος τὸν ὅποιον συνήτησα ἐν Ὁξφόρδ' παρὰ τῇ θείᾳ μου εἶνε ὁ κύριος Γεώργιος.

ΛΟΥΚΡ. Αὐτός!...

ΒΑΛ. Θαυμάζεις;

ΛΟΥΚΡ. Ὅχι... ἐξακολούθει, Βαλερία.

ΒΑΛ. Δὲν ἠδυνήθην νὰ τὸν λησμονήσω, σοὶ τὸ εἶπον. Ἡμέραν τινα, ἀπροσδοκῆτως, ἦλθεν εἰς Πλατσβούργ, φέρων συστατικὴν πρὸς τὸν πατέρα μου ἐπιστολὴν τῆς ἀδελφῆς του, ἥτις ἦτο πάντοτε ἐν ἀγνοίᾳ τῆς μυστικῆς ἐκείνης κλησεώς μου... Τί ἔπραξα, Λουκρητία, μόλις εἶδον αὐτὸν ἐνώπιόν μου, ἀγνοῶ! ἰδὼν ὁ πατήρ μου μὲ ἔλεπε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν δὲν θὰ ὑπέρχον πλέον μυστήρια δι' αὐτόν· ἀλλ' ὁ Γεώργιος ἐσπευσε νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ σύζυγός του ἀπέθανε... ποτὲ δὲν ἐπύθησα τὸν θάνατον τίνος, οὐδ' αὐτῆς ἐκείνης τῆς γυναικὸς, τῆς σου ἀδελφῆς εἰς ἐμέ... πλην εἰς τοὺς λ' ἄνδρας ἐκείνους, εἶδον ἐνώπιόν μου μέλλον φιλομαγὲς, τῶσας εἶδον ἀγαλλιᾶται τὴν στιγμὴν ἐκείνην!

ΛΟΥΚΡ. Τὸ πιστεύω!

ΒΑΛ. Ἡ ἐν Ἀμερικῇ ἐλευσίς του τὰ πάντα ἐξήγει εἰς ἐμέ, καὶ τοι προσεπαύει νὰ πείσῃ τὸν πατέρα μου ὅτι ἡ μὴν ἐπιθυμία τοῦ νὰ ἐπισκερθεῖ μέρος τοῦ νέου Ἡμισφαιρίου καὶ ν' ἀπασπῇ τὸν τάρον τοῦ Οὐασινγκτόνος ἐρεῖν αὐτὸν ἐκεῖ. Ἐμείναι μόνος περὶ τοῦδε ἡρώτησεν αὐτὸν τί ὠφείλων νὰ περιμένῃ ἐκ τῆς ἐλευσεώς του... μοὶ ὑπεσχέθη νὰ ἐρωτήσῃ τὸν πατέρα μου εἰπὼν ὅτι ἐπεθύμουν νὰ τὸ πράξω ἐγώ... πλην μετὰ πολλῆς γλυκύτητος ἀνέστη... συνδιελέχθημεν τότε περὶ τοῦ μέλλοντος ἡμῶν, περὶ τῆς ἀναμενούσης ἡμῶς εὐδαιμονίας... καὶ ἰδοὺ τὸ αἶτιον τῆς φαιδρότητός μου καθ' ἣν ἡμέραν ἐκεῖνος ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν σου... ἀλλ' ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας κατέστη ρεμβώδης, ψυχρὸς πρὸς ἐμέ... ἐνῆσα ἀκόρη ὅτι καὶ μὲ ἀπέφευγε καὶ δὲν ὠμίλησε πρὸς τὸν πατέρα μου.

ΛΟΥΚΡ. [Θεέ μου!]

ΒΑΛ. Δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγήσω τὴν αἰφνιδίαν ταύτην μεταβολὴν... τὸν εἶδες, πλέον;

ΛΟΥΚΡ. Ὅχι.

ΒΑΛ. [Λοιπὸν ἡπατήθην, δὲν γνωρίζει τίποτε.]

ΛΟΥΚΡ. (Ἄ! περὶ ἐμοῦ λοιπὸν ὠμίλει!)

ΒΑΛ. Ἄν ἤξευρες πόσον, Λουκρητία μου, πάσχω! ἰδὼν δὲν ἤθελεν ἐπανέλθῃ ἐν Πλατσβούργ, ἂν ἠνύουν τὸν θάνατον τῆς συζύγου του, θὰ ἐνίκων ἐμαυτήν, θὰ ὑπετασσόμην εἰς τὸ πεπρωμένον... ἀλλ' ἐπανιδούσα αὐτὸν εὐεθέρον, τυχοῦσα παρ' αὐτοῦ ὑποσχέσεως, ἥτις νέαν ἐν τῇ ψυχῇ μου πυρὰν ἤναψε, αἰσθανομαι ὅτι ἀπαιτεῖται ἄγων πολὺ μέγας, ἄγων, τὸν ὅποιον δὲν δύναμαι νὰ ὑποστῶ... ὦ! ἀδύνατον εἶνε, φίλη μου, νὰ ἐννοήσῃς; Τοῦτο πολὺ διαφέρει τῆς διαπλάσεως ἰδανικοῦ τίνος οὗτος διὰ τὸν

(ἀκολουθεῖ)